

[Agnete Laustsen]

række mod formuettillægget og den forskelsbehandling, man indførte for pensioner og forsikringer, afhængig af om der var tale om private eller kollektive ordninger. Endelig ønskede vi, at pensionister helt skulle udgå af dette begreb.

Vi siger også fra for den anden fase, socialministeren er ved at udarbejde, hvor hovedingredienserne bliver bortfald af renter og indførelse af en såkaldt social lejeværdi – og dermed mulighed for den helt store fordelingspolitik, det, der jo er den egentlige hensigt bag disse lovforslag.

Spørgsmålet er vel, om det ikke er regeringens hensigt på et eller andet tidspunkt at gå over til at udskrive indkomstskat på grundlag af socialindkomsten, med de muligheder, dette ville indebære for at lægge nye kunstige indtægter, fastsat af det offentlige, til den faktiske indtægt – det system, vi i dag kender fra boligområdet, hvor der tillægges værdi af egen bolig.

Det er en lovgivning med vide perspektiver, og det er derfor ganske uacceptabelt, at den er blevet jaget igennem folketinget på ca. 14 dage, hvor der til stadighed er dukket problemer op, som ikke har kunnet blive forsvaret og grundigt belyst af sagkyndige.

Det er en lovgivning, som hverken er blevet gennemarbejdet samfundsøkonomisk eller socialpolitisk, og den vil derfor helt givet få mange utilsigtede virkninger, ligesom den vil få urimelige administrative konsekvenser. Derfor vil vi stemme imod lovforslaget. Må jeg blot til slut som et kuriosum oplyse, at vi i dag fejrer 25 års jubilæet for fremsættelse fra radikal-socialistisk side af et forslag om folkepension til alle i løbet af 6 år.

Jørgen Junior (FP):

Man må spørge sig selv, om folketinget egentlig er klar over, hvad folketinget gør, om der overhovedet er en målsætning og en plan med det, der bliver gjort herinde. Vi hørte under andenbehandlingen af dette lovforslag, at regeringen og socialdemokratiet anser det for at være første fase i en lovgivning; man fremsætter allerede i næste folketingssamling et forslag, der har meget vide konsekvenser, hvor man tager helt anderledes store ting med ind i billedet. Det er slemt nok, hvad der er inde i billedet på nuværende tidspunkt. Vi hørte også, at regeringens

forligspartier mener, at vedtagelsen af denne første fase er noget, der er nødvendigt for at stoppe anden fase. Med andre ord: i det flertal, der i dag vil beslutte sig for at indføre socialindkomstens første fase – i det beskudne flertal – er man overhovedet ikke enige om, hvad der skal ske i løbet af et år. Derfor kan man ikke med rimelighed som socialdemokratiets ordfører, hr. Erik B. Smith, sige, at der er tale om en urimelig politisk mistæneliggørelse.

Folketinget har haft 2, knap 3 uger til at gennemgå denne store socialpolitiske reform. Der er stort set ingen i befolkningen, der endnu rigtig har fundet ud af, hvad det drejer sig om. Debatten er ikke kommet i gang. Folketinget selv har meget svært ved at overskue konsekvenserne. De organer, der skal administrere lovgivningen, har været meget, meget negative og har ofte på flere måder advaret mod, at det gøres så hurtigt, som tilfældet er. Med andre ord: der er absolut grund til en debat. Den debat burde naturligvis have haft lov til at komme inden en tredje behandling, inden folketinget vedtager noget med lukkede øjne og går ind i en første fase, hvor den ene del af dem, der vedtager første fase, siger: »Nu skal vi sige stop, derfor siger vi ja«, og den anden del, den store del, den væsentlige del, socialdemokratiet, siger: »Det er første fase, så skal vi nok rigtig få fat i jer i anden fase næste år.«

Hvem er det så, der rammes? Ja, det er mange. Vi har hørt nogle tal. Hr. Erhard Jakobsen sagde under andenbehandlingen: jo flere der rammes, jo bedre. Det kan man måske nok sige, hvis de blev ramt på en retfærdig og rimelig måde. Alle må tage medansvar for den dårlige økonomiske politik, der er blevet ført, og vi må vel alle sammen gøre en indsats for at prøve at komme ud af det. Men det er jo ikke således, at det rammer retfærdigt og rimeligt. Det rammer familier med børn. Det betyder, at det ikke kan betale sig at arbejde i så høj grad. Det rammer invalide. Indtil nu har vi dog haft en fælles målsætning her og ment, at man fik mest indhold i tilværelsen, hvis man var ude at yde noget på trods af sit handicap og fik de hjælpemidler, som det er nødvendigt at have for at kunne yde en arbejdsindsats. Det bliver sværere for dem.

Det bliver sværere for pensionisterne – de pensionister, der er så mange af, at det ko-